

column

chris
mulder

Het scherm als scherm

Tijdens de oratie van een pas benoemde hoogle- raar viel mij iets op. Een fors aantal aanwezigen was druk in de weer met tablets en mobiele telefoontjes. Mooi even de tijd om de achterstallige mails weg te werken of al twitte- rend de wereld te verblijden met meer persoonlijk nieuws. Zo'n oratie is eigenlijk wel een lange zit ook, toch?

In een directievergadering zag ik meer aandacht voor de eigen beeldschermpjes dan voor de dialogen rond de tafel. Mensen reageren soms op Twitter op elkaar, terwijl ze op dat moment gewoon tegenover elkaar aan tafel zitten. Dan vindt er ineens een soort schaduwvergadering plaats, een vergadering met een extra verdieping.

Het gebeurt steeds vaker in allerlei bijeenkomsten: mensen zeggen geen boe of ba, komen binnen en duiken in dat scherm. In sommige gevallen is dat omdat mensen zich geen houding weten te geven. Dat is prima, maar vervolgens de wereld negeren, is raar.

Het is duidelijk. Kennelijk geven we de voorkeur aan communicatie per apparaat dan tussen aanwezige personen. Wel zo makkelijk; dan voel je je ook

Soms mis ik gewoon de blikken van begrip

niet zo gebonden.

Onderzoek wijst uit dat bin- nen grote organisaties er een voorkeur lijkt te groeien voor interne communicatie per mail. „Tja”, zegt de onderzoeker, „be- halve als je iets dringends moet zeggen!” Maar dan merk je dat de kans daar is dat je tegen een weinig geïnteresseerde muur staat te praten. Hoe passend, boontje komt om zijn loontje!

Als je er wat van zegt, krijg je steevast als antwoord: „Maar ik luisterde wel hoor!” Prachtig, maar laat dat dan ook even zien of voelen. Als ik een formele

vergadering voorzit, dan vraag ik collega's om hun telefoons op te bergen in hun tas. Het levert soms wat bokkige reacties op, maar dat is dan maar zo. Als je met elkaar communiceert, wil ik ook dat je écht met elkaar com- muniticeert. Bovendien gaat een vergadering op deze manier een stuk sneller.

Wat heeft eigenlijk gemaakt dat, wanneer we in een wachtka- mer zitten of in de trein, we massaal op onze beeldscherm- pjes gaan zitten kijken? Hebben we inmiddels zo'n behoefte aan geen contact dat de mobiel onze bevrijdende engel is? We zouden beter moeten weten. In deze tijd worden we maar al te vaak op tragische wijze herinnerd aan wat eenzaamheid en niet ver- bonden met elkaar zijn voor gevolgen kan hebben.

IT wordt geacht de wereld dichterbij te brengen, nieuwe wegen te openen en de afhanke- lijkheid van kennis van anderen weg te nemen zodat er meer ruimte en inspiratie benut kun- nen worden voor eigen initiatief en ontwikkeling. We willen dol- graag verbonden zijn en dat doe je in principe toch samen of is dit een achterhaald standpunt van een romanticus?

Weet u, soms mis ik gewoon de aandacht en de blikken van begrip. Zou het de leeftijd zijn of de tijd van het jaar? Ik weet het niet, maar mag ik u een kerstge- dachte meegeven of alvast een goed voornemen voor 2013? Besteed in het komende jaar eens wat minder tijd aan je mo- biel en wat meer aan elkaar. Kijk elkaar wat vaker aan en laat je beeldschermpje even vooral zichzelf verlichten.

Reacties, vragen suggesties?
Mail naar mulder@lc.nl

Chris Mulder is directeur van CMMC Management Consulting, gespeciali- seerd in crisisinterventie en directie- coaching.